

5. Zarzut piąty, w którym strona skarżąca utrzymuje, że poprzez odmowę dokonania odpowiedniego dostosowania w związku z podwyżką ceny wynikłą z certyfikacji zgodności na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii, instytucje w sposób oczywisty wypaczyły fakty i naruszyły art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego, ponieważ ceny eksportowe stosowane przez stronę skarżącą nie były obiektywnie porównywalne z ceną docelową przemysłu unijnego. Ponadto, odmawiając dokonania koniecznego dostosowania w związku z certyfikacją na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii, instytucje w sposób bezprawny dopuściły się dyskryminacji strony skarżącej w stosunku do innych producentów indonezyjskich.
6. Zarzut szósty, w którym strona skarżąca podnosi, że instytucje naruszyły art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego i popełniły oczywisty błąd w ocenie stwierdzając, że regulacje dotyczące podwójnego liczenia nie przyczyniły się do szkody poniesionej przez przemysł unijny.
7. Zarzut siódmy, w którym strona skarżąca podnosi, że instytucje nie uwzględniły informacji i argumentów przedstawionych przez nią w toku dochodzenia. W konsekwencji instytucje nie tylko uchybiły ciążącemu na nich zobowiązaniu do zachowania należytej staranności i przestrzegania zasady dobrej administracji poprzez niestaranne i stronnicze zbadanie wszystkich stosownych dowodów, które zostały im przedłożone, ale także uchybiły zobowiązaniu ciążącemu na nich na mocy art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, a także ustanowionemu w art. 296 TFUE obowiązkowi przedstawienia uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2014 r. – Niderlandy przeciwko Komisji

(Sprawa T-126/14)

(2014/C 112/78)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Bulterman i J. Langer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji i załącznika do niej w zakresie, w jakim dotyczą one odsetek w wysokości 4 703 231,78 EUR, których naliczenia – jak podniesiono – niezgodnie z prawem zaniechały Niderlandy w związku z szeregiem wierzytelności związanych ze zwłoką w zapłacie opłat dodatkowych i bezprawnie wypłaconych refundacji wywozowych;
- pomocniczo stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji i załącznika do niej w zakresie, w jakim dotyczą one odsetek w wysokości 3 208 935,04 EUR, których naliczenia – jak podniesiono – niezgodnie z prawem zaniechały Niderlandy w związku z szeregiem wierzytelności związanych ze zwłoką w zapłacie opłat dodatkowych i bezprawnie wypłaconych refundacji wywozowych;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy stwierdzenia nieważności w części decyzji wykonawczej Komisji 2013/763/EU z dnia 12 grudnia 2013 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektórych wydatków poniesionych przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (notyfikowanej jako dokument nr C(2013) 8743) (Dz.U. L 338, s. 81)

Na poparcie skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia zasady uzasadnienia, ponieważ zaskarżona decyzja nie została uzasadniona w sposób logiczny i zrozumiały.

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 13 ust. 2 TUE poprzez korektę finansową dotyczącą odsetek w braku podstawy prawnej w tym zakresie w prawie Unii oraz poprzez błędne zastosowanie zasady równoważności poprzez przyjęcie, że w rozpatrywanym okresie Niderlandy naliczyły odsetki za porównywalne wierzycelności krajowe.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasady ostrożności w związku z art. 8 ust. 2 rozporządzenia (EWG) Nr. 729/70 ⁽¹⁾ i art. 5 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 595/91 ⁽²⁾, ponieważ od dnia 16 października 2006 r. nie przyjęto decyzji w sprawie wierzycelności pozostałych do zapłaty.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 94, s. 13).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 595/91 z dnia 4 marca 1991 r. dotyczące nieprawidłowości i odzyskiwania kwot niesłusznie wypłaconych w związku z finansowaniem wspólnej polityki rolnej oraz organizacji systemu informacyjnego w tej dziedzinie i uchylające rozporządzenie (EWG) 283/71 (Dz.U. L 67, s. 11).
